

Čo je to: oltár?

Prvý článok popísal vonkajšiu podobu oltára, ako ho používa Spoločenstvo kresťanov. Zistili sme, že má deväť prvkov, ktoré sa od seba odlišujú ako vo vonkajšej podobe, tak aj vo vnútornej povahe. Sú to: korpus, doska, farebná látka, substancie, slovo – zastúpené knihou, horiace sviece a obraz s krížom, žehnajúcou rukou a tvárou Kristovou. Sú to trojaké trojice, ktoré od dola nahor znamenajú cestu od priestoru, cez dianie v čase, k večnému bytiu. Následné úvahy majú ukázať, ako to súvisí s človekom, aj so samotným Kristom.

***

Korpus zaberá najviac priestoru. To je vlastnosť všetkého telesného. Už samotné slovo korpus na to poukazuje, a tak zodpovedá tomu na človeku, čo je v ňom telesnej povahy. Predstavuje hrob. To môže vzbudiť zvláštny pocit, keď to spájame s predstavou vlastného tela. Telo ako hrob! Pravda, telo nás robí smrteľníkmi, ale je zároveň tým, čo všetko ďalšie nesie. – Doska znázorňuje bielym obrusom prestieraný stôl. Na nej stojí kalich s paténou, ktoré sú, alebo budú počas obradu, naplnené chlebom a vínom, teda substanciami zo sveta rastlín. Aj kadidlo má rovnaký pôvod. Doska či stôl sa nám teda ukazuje ako predstaviteľ životných síl, ktoré pôsobia aj v človeku a dávajú mu život. – Farebná látka, ktorá visí na prednej strane oltára, oslovuje náš cit. Tento cit tu ešte nie je spojený s prežitkom konkrétneho obradu, ale so sviatočnou dobou, a je preto akoby stálejší. Otvára však svet duše.

Do sveta duše naplno vstúpime, keď začína samotný obrad. Čo všetko môžeme prežívať počas obradu! Uprostred oltára napríklad stojí kalich, najprv zakrytý a potom odkrytý. Má určitý tvar. Dolná časť stojí pevne na podklade. Nesie strednú časť, ktorá pripomína kvetné lôžko. Z neho sa nakoniec zdvíha čaša ako kalich kvetu. Tento tvar si môžeme akoby preložiť do jazyka duše. Zdravá duša sa pevne opiera o pozemský svet, ale vie sa nahor otvárať výšinám ducha a prijímať do seba ich dary. Lebo v kadidle môžeme uzrieť obrazné vyjadrenie odovzdanosti duše. Vo všetkom, čo má takýto vonkajší tvar, môžeme vidieť obraz niečoho duševného. – Ďalej tam zaznieva slovo, ktoré prináša ďalšie zážitky. Jeho svet je, pravda, tak bohatý, že nie je možné dôjsť ku nejakému koncu. A ticho nad týmto dianím svieti svetlo siedmich sviec, tak ako naše myšlienky osvetľujú všetko, čo žije v našej duši.

Nad oltárom je obraz Krista situovaný tak, že nie je ani príliš blízko, ani príliš ďaleko. Máme k nemu určitý odstup, ale nie je nám nedostupný. Môžeme ku človeku, ktorý je tam zobrazený, nadviazať priamy vzťah ako ku priateľovi. Vieme, že nepodlieha ľudským slabostiam, ale že ich pozná. Preto nás vie utešiť a povzbudiť. Cez jeho obraz si ho vieme predstaviť ako človeka, hoci je stelesnením najvyššej božskej moci. Tak sa nám ukazuje ako najvyšší cieľ človeka, po ktorom vo svojom živote môžeme túžiť. Kríž nám vraví, že na tejto ceste musíme podstúpiť utrpenie, žehnajúca ruka vraví, že On nás na tej ceste chce sprevádzať svojou milosťou, a samotný Jeho obraz vraví, že nás miluje so všetkým, čo v nás žije. Tak si môžeme uvedomiť ducha, ktorý v nás žije a pôsobí, a ktorému sa máme stále viac pripodobňovať.

Tri trojice oltára, ktoré sa zúčastňujú diania Obradu posvätenia, sú obrazným výrazom telesného, duševného a duchovného bytia. To má aj človek. Môžeme sa odvážiť povedať, že oltár počas obradu je tiež človekom? Človekom, ktorý je síce iný než náš sused, alebo my všetci, kto sme z mäsa a krvi, ale ktorý je predsa človekom? A môžeme sa odvážiť povedať, že tento neobyčajný človek-oltár je samotný Kristus, ktorý sa nám počas Obradu posvätenia takto zjavuje? Ktorý nám kedysi sľúbil svoj nový príchod a ktorý v tejto hodine je medzi nami? Oltár by potom nebol len niečím náhodným, čo by mohlo vypadáť úplne inak, ale musí mať túto podobu, aby sa Kristus mohol zjavovať medzi nami, keď mu počas obradu dáme k tomu príležitosť.